

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczak

w sprawie **O. S. i M. S.**

skazanych z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 o przeciwdziałaniu narkomanii
w dniu 8 października 2025 r.

po rozpoznaniu, na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionych przez obrońców skazanych

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 28 stycznia 2025 r., sygn. akt IV Ka 1006/24

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków we Wrocławiu

z dnia 21 maja 2024 r., sygn. akt VII K 977/21,

p o s t a n o w i ł:

1. **oddalić kasację jako oczywiście bezzasadne;**
2. **obciążyć skazanych kosztami postępowania kasacyjnego w częściach na nich przypadających.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 maja 2024 r., sygn. akt VII K 977/21, Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Krzyków we Wrocławiu:

1. uznał oskarżonego **O. S.** za winnego tego, że w kwietniu 2020 r. w B. i na B.
1, działając w warunkach powrotu do przestępstwa, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w wykonaniu z góry powziętego

zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, a w szczególności:

1. w kwietniu 2020 r. w B. przekazał Ł. M. w celu dalszego obrotu środki psychotropowe w postaci płynnej amfetaminy w ilości jednego litra za kwotę 10.500 złotych, metaamfetaminy w ilości 100 gram za kwotę 6.500 złotych oraz środek odurzający w postaci 5 gram ziela konopi innych niż włókniste,

2. w kwietniu 2020 r. w B. 1 przekazał Ł. M., środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości 1 kilograma za kwotę 16.000 złotych, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kłodzku VI K 841/13 za czyn z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 09.04.2013 r. do 18.06.2013 r. i w okresie od 30.07.2015 r. do 01.03.2017 r., tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny 160 (sto sześćdziesiąt) stawek po 100 (sto) złotych każda

3. uznał oskarżonego O. S. za winnego zarzuczonego mu czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku, przyjmując jednak, że dopuścił się go w nieustalonym okresie, jednak nie później niż do 17 listopada 2020 r., tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 64 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył rnu karę 2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny 180 (sto osiemdziesiąt) stawek po 100 (sto) złotych każda;

4. uznał **M. S.** za winnego tego, że na przełomie lutego i marca 2020 r. oraz w

kwietniu 2020 r., w B. i w B. 1, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających, a w szczególności:

5. na przełomie lutego i marca 2020 r. w B. przekazał Ł. M., w celu dalszego obrotu, środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste, w ilości pół kilograma, o wartości 9.500 złotych,
6. w kwietniu 2020 r. w B. 1 przekazał Ł. M., środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste, w ilości 1 kilograma, za kwotę 16.000 złotych, tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny 160 (sto sześćdziesiąt) stawek po 100 (sto) złotych każda;
7. uznał M. S. za winnego zarzuczonego mu czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, przyjmując jednak, że dopuścił się go w nieustalonym okresie, jednak nie później niż do 17 listopada 2020 r., tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny 180 (sto osiemdziesiąt) stawek po 100 (sto) złotych każda;
8. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec O. S. w punktach 1 i 11 części dyspozytywnej wyroku kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywien i orzekł wobec niego karę łączną 2 (dwóch) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, ustalając

wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych;

9. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec M. S. w punktach III i IV części dyspozytywnej wyroku kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny i orzekł wobec niego karę łączną 2 (dwóch) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych;
10. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego O. S. przepadek korzyści majątkowej w kwocie 33.000 złotych (trzydzieści trzy tysiące) złotych,
11. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. S. przepadek korzyści majątkowej w kwocie 25.500 (dwadzieścia pięć tysięcy pięćset) złotych;
12. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu O. S. na poczet orzeczonej w punkcie V kary łącznej 2 (dwóch) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności okres jego zatrzymania i aresztu tymczasowego od 17 listopada 2020 r., od godz. 21:25 do 12 listopada 2021 r., do godz. 15:15;
13. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu M. S. na poczet orzeczonej w punkcie VI kary łącznej 2 (dwóch) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności okres jego zatrzymania i aresztu tymczasowego od 17 listopada 2020 r. od godz. 21:10 do 4 listopada 2021 r. do godz. 14:05.

Ponadto Sąd I instancji rozstrzygnął o kosztach sądowych.

Wyrokiem wydanym w dniu 28 stycznia 2025 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu, sygn. akt IV Ka 1006/24, po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych i prokuratora, zmienił zaskarżony wyrok Sądu I Instancji, w ten sposób, że:

1. w stosunku do oskarżonego O. S.:
1. uchylił orzeczenie o karze łącznej zawarte w punkcie V części dyspozytywnej

wyroku,

2. czyn przypisany oskarżonemu w punkcie I części dyspozytywnej wyroku zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i wymierzone za ten czyn kary podwyższył do 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 300 (trzystu) złotych,
3. podwyższył kary wymierzone za czyn przypisany oskarżonemu w punkcie II części dyspozytywnej wyroku do 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 300 (trzystu) złotych,
4. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. złączył orzeczone kary jednostkowe i orzekł wobec oskarżonego karę łączną 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 400 (czterystu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 300 (trzystu) złotych,
5. okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania oskarżonego wskazany w punkcie IX części dyspozytywnej wyroku zaliczył na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyżej w punkcie I ppkt d niniejszego wyroku;
6. w pozostałej części zaskarżony wyrok w stosunku do O. S. utrzymał w mocy oraz orzekł o kosztach postępowania,
7. w stosunku do oskarżonego M. S.:
 1. uchylił orzeczenie o karze łącznej zawarte w punkcie VI części dyspozytywnej wyroku;
 2. czyn przypisany oskarżonemu w punkcie III części dyspozytywnej wyroku zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. i wymierzone za ten czyn kary podwyższył do 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia

wolności oraz 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 400 (czterysta) złotych);

3. podwyższył kary wymierzone za czyn przypisany oskarżonemu w punkcie IV części dyspozytywnej wyroku do 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 400 (czterysta) złotych,
4. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. złączył orzeczone kary jednostkowe i orzekł wobec oskarżonego karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wymiarze 400 (czterystu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 400 (czterysta) złotych);
5. okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania oskarżonego wskazany w punkcie X części dyspozytywnej wyroku zaliczył na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyżej w punkcie III ppkt d wyroku;
6. w pozostałej części zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego M. S. utrzymał w mocy;
7. zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa przypadające na nich koszty sądowe za postępowanie odwoławcze i wymierzył im opłaty za obie instancje w kwotach: 24.000 złotych O. S. i 36.000 złotych M. S..

Kasację od orzeczenia Sądu odwoławczego, wniósł obrońca skazanego M. S. i na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. i art. 526 § 1 k.p.k. zarzucił mu:

1. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 26 i art. 29 § 1 k.p.k. w zw. z art. 45 ust. 1, art. 178 ust. 1, art. 179 i art. 186 ust. 1 Konstytucji RP oraz w związku z art. 47 ust. 2 Kart Praw Podstawowych Unii Europejskiej (KPP) i art. 6 ust 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (EKPC), skutkującą bezwzględną przyczyną odwoławczą, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., polegającą na wydaniu zaskarżonego wyroku przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu w nienależycie obsadzonym składzie sędziowskim, z uwagi na brak spełnienia standardów niezawisłości i bezstronności, a to w związku z zasiadaniem w nim sędziego X. Y., który to sędzia został powołany

na urząd sędziego w Sądzie Okręgowym we Wrocławiu na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw.

2. rażącą obrazę prawa procesowego, mogącą mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, wyrażającą się w naruszeniu przepisów art. 433 § 1 i 2 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 458 k.p.k. w związku z art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., które to naruszenie polega na nierozważeniu wszystkich zawartych w apelacji obrońcy zarzutów stawianych wyrokowi Sądu pierwszej instancji, a także nierozważeniu wszystkich przytoczonych na ich poparcie okoliczności, bądź też na ich rozważeniu w sposób sprzeczny z wymogami określonymi w dyspozycji art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., co w konsekwencji doprowadziło do zaabsorbowania w toku kontroli instancyjnej następujących naruszeń, jakich dopuścił się Sąd pierwszej instancji:

1. obrazy prawa procesowego, a to art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, wyrażające się w uznaniu — wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego - za wiarygodne wyjaśnień współoskarżonego Ł. M. (i jego zeznań) oraz wyjaśnień współoskarżonego R. H. (i jego zeznań), a następnie dokonaniu w oparciu o nie większości relewantnych ustaleń faktycznych – mimo, że wyjaśnienia i zeznania wskazanych osób w ich najistotniejszych aspektach wzajemnie ze sobą (w odniesieniu do M. S.) nie korelowały, a w szczególności nie potwierdzały przebiegu transakcji z udziałem skazanego, wbrew twierdzeniom Sądu Okręgowego;
2. obrazy prawa procesowego, a to art. 410 k.p.k. poprzez nierozważenie wszystkich okoliczności przytoczonych przez obronę w apelacji, a to konieczności oceny wiarygodności zeznań Ł. M. przez pryzmat zapadłego w stosunku do niego wyroku w warunkach art. 335 k.p.k., w sytuacji gdy przypisane mu czyny różnią się, tak co do okresu, ilości i wartości narkotyków w stosunku do tych przypisanych M. S., jak i

pominięcie zeznań R. H. złożonych na rozprawie przed Sądem I instancji, w której - odpowiadając w warunkach art. 233 k.k. - wskazali, że „nigdy w kontekście Ł. M. nie miał bezpośrednio do czynienia z oskarżonymi (...), zaś M. S. jest osobą niewiarygodną”,

3. obraży prawa procesowego, a to art. 410 k.p.k. poprzez nierozważenie wszystkich okoliczności przytoczonych przez obronę w apelacji, a to wątpliwej kwestii wiedzy o tzw. beczce, w kontekście złożonych przez skazanego wyjaśnień, w których przyznaje się do posiadania kokainy, którą przekazał do przechowania O. S., bez wiedzy jednak gdzie i w jaki sposób tenże tą kokainę będzie przechowywał, w sytuacji gdy Sąd odwoławczy przypisuje skazanemu całą zawartość tejże beczki i tylko na podstawie zeznań funkcjonariuszy i opinii biologicznej - tu rażącą niewspółmierność kary, poprzez zmianę wyroku na niekorzyść skazanego polegającą na podwyższeniu kary pozbawienia wolności do lat 3 i 6 miesięcy (praktycznie o połowę kary orzeczonej przez Sąd I instancji), jak i kary grzywny (zwiększając ją 8-krotnie) - w sytuacji, w której:

- podane przez Rzecznika oskarżenia przesłanki zaostżenia kary nie dotyczą skazanego (m.in. uprzednia karalność M. S.), zaś uwzględnione przez Sąd Okręgowy nie znajdują potwierdzenia w ustalonym stanie faktycznym sprawy;
- doszło do pominięcia przez Sąd Okręgowy oceny aktualnej sytuacji majątkowej skazanego, w sytuacji gdy powinna ona rzutować tak na wysokość grzywny, zwłaszcza uwzględniając wielkość korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa;
- do podwyższenia tejże kary dochodzi w sytuacji błędnego założenia przez Sąd Okręgowy, że skazany kontynuuje działalność przestępczą związaną z narkotykami, podczas gdy brak jest dowodów na tę okoliczność, a przedstawione przez obronę dokumenty dotyczące zaangażowania skazanego wręcz świadczą na jego korzyść;
- wadliwie policzono opłatę obciążającą M. S..

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł również obrońca skazanego O.

S. i na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. zarzucił orzeczeniu:

1. obrazę przepisów art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 6 ust. 3 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dz. U. z 1993 r. nr 61, poz. 284 ze zm.), art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej - poprzez nienależyte obsadzenie Sądu II Instancji rozpoznającego rozprawę apelacyjną i wydającego wyrok, w składzie którego orzekali SSO X. Y. powołany do pełnienia urzędu sędziego Sądu Okręgowego we Wrocławiu na podstawie postanowienia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia [...] 2019 r. o powołaniu do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego o numerze 1130.[...].2019 (Monitor Prawny z 2019 r. poz. [...]), na wniosek złożony przez Krajową Radę Sądownictwa, ukształtowaną w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3 ze zm.), co w konsekwencji doprowadziło do wydania wyroku przez sąd niespełniający wymogu konstytucyjnego, konwencyjnego i unijnego „sądu ustanowionego ustawą, bezstronnego, niezależnego i niezawisłego”; ewentualnie:
1. rażącą obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, przez naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegające na nierozważeniu zarzutów apelacji dotyczących błędu w ustaleniach faktycznych oraz zarzutu obrazy prawa materialnego — co do czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I i II części dyspozytywnej wyroku Sądu I instancji - polegające na arbitralnym zaakceptowaniu przez Sąd odwoławczy nieprawidłowych ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji i przez to brak należytej kontroli odwoławczej przez tenże Sąd poprzez ogólnikowe powoływanie się na poprawność ustaleń faktycznych oraz dokonanej przez Sąd I Instancji subsumpcji podstawy przypisanego w pkt II części dyspozytywnej wyroku Sądu I instancji czynu, podczas, gdy dokonane ustalenia faktyczne obarczone są wadą, a część przypisanych skazanemu zachowań nie wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, a co w konsekwencji doprowadziło do zaakceptowania

błędnych ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego co do przypisanego mu czynu (czyn opisany w pkt 1 części wstępnej wyroku), przy jednoczesnym rażącym podwyższeniu przez Sąd II instancji wymiaru orzeczonej względem skazanego kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny przy wymiarze której Sąd II instancji w całości zlekceważył określone w treści art. 53 § 1 k.k. dyrektywy wymiaru kary - orzekając względem skazanego karę: za czyn przypisany w pkt I części dyspozytywnej wyroku 3 lata pozbawienia wolności (poprzednio 2 lata pozbawienia wolności) oraz za czyn przypisany w pkt II części dyspozytywnej wyroku 3 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności (poprzednio 2 lata i 2 miesiące pozbawienia wolności) - gdzie wina i rola skazanego O. S. była znacząco mniejsza w stosunku do współskazanego, któremu to orzeczona została kara pozbawienia wolności w znacznie niższym wymiarze,

- a co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa skazanego co do przypisanego mu czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz błędnej subsumcji przypisanego mu czynu z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zamiast art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Podnosząc powyższe zarzuty, na podstawie art. 537 § 1 i 2 k.p.k., obrońcy skazanych wniesli o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i o przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W pisemnej odpowiedzi na wniesione kasacje Prokurator Rejonowy dla Wrocławia Krzyki – Wschód wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacje wniesione przez obrońców skazanych okazały się bezzasadne i to w stopniu oczywistym.

Na wstępie należy stwierdzić, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a powody jej wniesienia określa przepis art. 523 k.p.k. Wzruszenie prawomocnego orzeczenia w jej drodze możliwe jest jedynie w wypadku stwierdzenia rażącego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Przypomnieć także należy, że kasacja nie stanowi trzeciej instancji rozpoznawania spraw karnych, lecz jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym, a zarazem i środkiem kontroli prawomocnych orzeczeń sądowych. To sprawia, że postępowanie kasacyjne prowadzi tylko do oceny kasacji w aspekcie rażącego naruszenia przepisów prawa, przez sąd odwoławczy, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a nie zaś do merytorycznego rozpoznania sprawy, w której kasacja została wniesiona (zob. postanowienie SN z 25 lutego 2014 r., IV KK6/14). Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2014 r. IV KK 125/14).

Przed wszystkim nie potwierdzono wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej mającej polegać na tym, że Sąd Okręgowy przeprowadzający kontrolę instancyjną jako sąd drugiej instancji był nienależycie obsadzony (art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.), albowiem w jego składzie orzekał sędzia powołany do pełnienia urzędu sędziowskiego przez Prezydenta RP na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej przepisami ustawy z 8 grudnia 2017 r. Jakkolwiek w świetle uchwały połączonych 3 Izb Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r. (BSA I – 4110 – 1/20) należy tu mówić o wadliwym powołaniu na stanowiska sędziów, to jednak *in concreto* fakt ten nie wywarł negatywnego wpływu na sposób rozpoznania przez Sąd drugiej instancji środka odwoławczego.

W kontekście uchybienia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. trzeba podkreślić, że nienależyta obsada sądu w rozumieniu tego przepisu nie zachodzi wyłącznie dlatego, że w składzie sądu bierze udział sędzia rekomendowany do tego urzędu przez Krajową Radę Sądownictwa powołany do życia ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. Kwestię zasadności zarzutu nienależytej obsady sądu można brać pod uwagę wyłącznie wtedy, gdy zostanie wykazane, jakie konkretnie okoliczności miałyby mieć wpływ na podanie w wątpliwość niezawisłości i bezstronności sądu, który ma orzekać w danej sprawie. Uchybienie wskazane przez obrońcę zawiera jedynie krytykę procedury nominacyjnej przeprowadzonej przez KRS w jej kształcie z 8 grudnia 2017 r. bez podania merytorycznych argumentów mogących wywołać

uzasadnioną wątpliwość, co do bezstronności sędzi wskazanej w kasacji przy rozpoznawaniu sprawy na etapie drugoinstancyjnym.

Na marginesie wskazać należy, że w odniesieniu do sędziego X. Y., Sąd Najwyższy badał spełnienie przesłanek niezawisłości i niezależności i nie stwierdził, aby one zaistniały (zob. sprawa o sygn. akt I KK 398/22).

Odnosząc się do zarzutu naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 433 § 1 i 2 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 458 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. polegające na nierozważeniu wszystkich zawartych w apelacji obrońcy zarzutów stawianych wyrokowi Sądu pierwszej instancji, a także nierozważeniu wszystkich przytoczonych na ich poparcie okoliczności, bądź też na ich rozważeniu w sposób sprzeczny z wymogami określonymi w dyspozycji art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., co w konsekwencji doprowadziło do zaabsorbowania w toku kontroli instancyjnej naruszeń, jakich dopuścił się Sąd pierwszej instancji poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz nierozważenie wszystkich okoliczności przytoczonych przez obronę w apelacji. Dowodzi tego argumentacja przywołana w treści złożonych środków odwoławczych. Próba kwestionowania ustaleń faktycznych poprzez podnoszone zarzuty naruszenia prawa procesowego, stanowiące powielenie zarzutów sformułowanych w apelacji niniejszej sprawy, stanowi próbę obejścia ograniczeń wynikających z art. 523 § 1 k.p.k., co w konsekwencji stanowi zawołaną formę nieuprawnionej polemiki z poczynionymi w sprawie ustaleniami faktycznymi Sądu drugiej instancji, co w zamiarze jej autorów ma spowodować przeprowadzenie przez Sąd Najwyższy powtórnej weryfikacji wyroku Sądu *ad quem*, która oceniona winna być jako niedopuszczalna.

Z treści kasacji ewidentnie wynika, że jej autorzy pod pozorem obrazy przepisów postępowania w rzeczywistości starają się podważyć ustalenia co do stanu faktycznego, co pozostaje w sprzeczności z art. 523 § 1 k.p.k. Skarżący bowiem zmierzają do wykazania, iż w istocie skazani – M. S. i O. S. nie dopuścili się przypisanych im czynów. Podnieść należy, że zgodnie z wielokrotnie wyrażanym stanowiskiem Sądu Najwyższego zasadność ustaleń faktycznych nie podlega kontroli w trybie kasacji.

W uzasadnieniu orzeczenia Sąd odwoławczy odniósł się także do

zaakceptowania argumentacji apelacji oskarżyciela publicznego, iż rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w zakresie orzeczonych kar nie było trafne, albowiem naruszyło podstawowe dyrektywy wymiaru kary, prowadząc do wymierzenia kar niesprawiedliwych (rażąco niewspółmiernych przez swą łagodność), co dało asumpt do ingerencji w orzeczenie Sądu I instancji co do orzeczonych jednostkowych kar pozbawienia wolności i grzywny, a w rezultacie wymiaru nowych kar łącznych w stosunku do O. S., jak i M. S..

Nie ulega wątpliwości, że orzekając karę w granicach swobodnego uznania Sąd powinien mieć na względzie dyrektywy wymiaru kary określone przez ustawodawcę w art. 53 k.k., wskazać na istniejące w sprawie okoliczności, zarówno łagodzące, jak i obciążające oraz dokonać ich właściwej i rzetelnej oceny. Tylko kara wymierzona z uwzględnieniem wszystkich dyrektyw wymiaru kary oraz wszystkich okoliczności obciążających i łagodzących może być uznana za karę współmierną i sprawiedliwą.

W realiach niniejszej sprawy, wymierzona oskarżonym kara, orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego, nie mogła pozostać zaakceptowana przez Sąd odwoławczy, bowiem wymierzona kara w minimalnej granicy ustawowego zagrożenia jawiła się jako kara niewspółmiernie łagodna. W przypadku rozstrzygnięcia Sądu meriti, z jednej strony Sąd ten nie dokonał należytej oceny zachowania oskarżonych z perspektywy wszystkich dyrektyw sądowego wymiaru kary, przy czym zmarginalizowane zostało znaczenie tych przesłanek, które wskazywały na celowość zdecydowanie surowszej sankcji za przypisane oskarżonym czyny. Z drugiej zaś strony nadmiernie wyeksponowane zostały okoliczności łagodzące dla oskarżonych.

W szczególności Sąd Okręgowy przyjął, iż wymierzone kary M. S., w tym kara łączna pozbawienia wolności, uwzględnia w pełni kryminalną zawartość przestępczego zachowania się oskarżonego, które należy napiętnować, ale także winna spełnić cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec niego, a także kara ta czyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości oraz uwzględnia potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należy, że kasacja jest

nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych. W żadnym razie nie jest wystarczającym do uwzględnienia kasacji oparcie się przez jej autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania uchybień - i to rażących - w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu odwoławczego, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2017 r., sygn. akt III KK 265/17).

W tym stanie rzeczy trzeba stwierdzić, że obrońcy skazanych we wniesionych kasacjach w stopniu oczywistym nie wykazali, aby zaskarżony wyrok dotknięty był nie tylko rażącym, ale jakimkolwiek naruszeniem prawa. Konsekwencją tej oceny było oddalenie nadzwyczajnych środków zaskarżenia w formule kwalifikowanej - jako oczywiście bezzasadnych.

Wobec uznania kasacji za oczywiście bezzasadne, bezprzedmiotowe okazało się rozpoznanie wniosków obrońców w trybie art. 532 § 1 k.p.k. o wstrzymanie wykonania orzeczenia.

Ponadto rozstrzygnięto o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego.

[J.J.]

[r.g.]